

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 755/2025
08.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Благојевића, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Благојевића – адвоката Сање Главонић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 9К. 384/2023 од 25.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 563/2024 од 21.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Благојевића – адвоката Сање Главонић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 9К. 384/2023 од 25.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 563/2024 од 21.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 9К. 384/2023 од 25.04.2024. године окривљени Милан Благојевић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци и кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 4 месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору од 02.07.2022. године до 14.11.2022. године. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 2Кж1 563/2024 од 21.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зајечару и браниоца окривљеног Милана Благојевића и пресуда Основног суда у Зајечару 9К. 384/2023 од 25.04.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Милана Благојевића – адвокат Сања Главонић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног иако не означава, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је побијаним одлукама окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру у стицају са кривичним делом насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, а да се по ставу одбране, у конкретном случају, не може радити о стицају ова два кривична дела имајући у виду да је заштитни објект исти – јавни ред и мир. У ситуацији када је заштити објект оба кривична дела исти, односно јавни ред и мир, бранилац сматра да се не може радити о два кривична дела у стицају, већ да би се евентуално могло радити о једном кривичном делу - насилничко понашање из члана 344. став 2. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 60. КЗ прописано је да ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за које му се истовремено суди, суд ће претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за сва та дела изрећи јединствену казну.

Одредбом члана 344. став 1. КЗ прописано је да ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир, казниће се затвором до три године.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру прописано је да ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. тог Закона у вршењу службене дужности казниће се затвором од 6 месеци до 2 године, док је у ставу 2. истог члана прописано да

ако приликом извршења дела из става 1. тог члана учинилац службеном лицу прети употребом оружја, или се маши за оружје, или му нанесе лаку телесну повреду, казниће се затвором од 1 до 5 година.

Имајући у виду наведено, у изреци првостепене пресуде описана је радња извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ - најпре грубим вређањем и вршењем насиља према оштећенима АА, ББ и ВВ теже ремети јавни ред и мир на тај начин што је током интервенције оштећених као екипе хитне медицинске помоћи која је пружала хитну медицинску помоћ повређеном лицу у саобраћајној незгоди, а у којој несрећи је учествовао и сам окривљени, којом приликом је окривљени викао, вређао, претио оштећенима и тако их ометао приликом указивања прве помоћи повређеној и то тако што је оштећенима претио повишеним тоном да ће да их побије ако не ураде посао како треба, псовао им мајку, викао да немају појма и то је чинио све време док су покушавали да укажу хитну медицинску помоћ и физички их ометао приликом полагања повређене на даску тако што се хватао за исту и гурао их да би потом носила на које је требало да се положи повређена бацио неких 4 до 5 метара од возила хитне помоћи, а када су повређену ставили у возило хитне помоћи покушао да уђе у њега и том приликом ударио песницом оштећеног АА наневши му лаку телесну повреду), али и радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, коју је предузео након предузимања радње извршења кривичног дела из члана 344. КЗ „да би потом ометао полицијског службеника ГГ у вршењу службене дужности – послова одржавања јавног реда и мира који је дошао на лице места саобраћајне незгоде на позив дежурне службе ПУ Зајечар и по налогу за извршење службеног задатка, те је по доласку на лице места покушао да обезбеди нормалан рад медицинске екипе, тако што је окривљеном издавао усмене наредбе да престане са таквим понашањем и спречио га да уђе у возило хитне помоћи, тако што га је ухватио за леву руку и извукао га из возила са улаза са бочне стране након чега се окривљени окренуо према оштећеном ГГ напао и ударио га песницом у пределу леве стране лица наневши му лаку телесну повреду.

Према томе, у конкретном случају окривљени Милан Благојевић оглашен је кривим за више радњи извршења које представљају два кривична дела за која је оглашен кривим, односно радње извршења тих кривичних дела. При томе, облик заштите код кривичног дела из члана 23. Закона о јавном реду и миру је или личност лица које врши службену радњу тако и сама службена радња, односно облик заштите је двојако одређен као 1. законито, ефикасно, благовремено и квалитено обављање сужбене дужности у оквиру послова безбедности одржавања јавног реда и мира 2. телесни интегритет, достојанство личности, части и углед овлашћеног службеног лица. То даље значи да није исти заштитини објект код кривичних дела за која је окривљени оглашен кривим, како то бранилац погрешно закључује. Такође, Врховни суд указује и да је окривљени предузео више радњи, према више оштећених, а при томе је предузео прво радње у односу на оштећене раднике хитне помоћи, а након тога у односу на овлашћено службено лице - полицајца.

Сходно изнетом, из изреке побијане правноснажне пресуде произлази да је окривљени критичном приликом извршио два кривична дела и то кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, у односу на оштећеног ГГ и кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, у односу на оштећене АА, ББ и ВВ, због чега Врховни суд налази да су у конкретном случају правилно примењене одредбе кривичног закона о стицају, те не стоје наводи захтева за заштиту законитости да је учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног означава и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП коју образлаже наводима да је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, јер је првостепени суд неправилно применио одредбу члана 55а КЗ. Наиме, пресудом Вишег суда у Зајечару Кв 11/18 од 23.02.2018. године осуђеном Милану Благојевићу изречена је јединствена казна затвора у трајању од 3 године и 11 месеци којом пресудом су спојене казне и то казна од 1 године и 1 месец изречена пресудом Основног суда у Пироту К-418/12 од 21.03.2016. године и казна затвора од 3 године изречена пресудом Вишег суда у Зајечару К-31/13 од 26.09.2013. године. По ставу одбране, имајући у виду да је окривљеном изречена јединствена казна затвора у трајању од 3 године и 11 месеци коју је издржавао у периоду од 13.10.2017. године до 29.05.2020. године када му је одобрен условни отпуст који има трајати од 18.08.2021. године то није било места примени одредбе члана 55а КЗ будући да је осуђени издржао јединствену казну затвора изречену пресудом Вишег суда у Зајечару Кв 11/18 од 23.02.2018. године.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 55а КЗ прописано је да ће за кривично дело учињено са умишљајем, за које је прописана казна затвора, суд изрећи казну изнад половине распона прописане казне, под следећим условима: 1) ако је учинилац раније два пута осуђен за кривична дела учињена са умишљајем на затвор од најмање 1 годину; 2) ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло 5 година.

Из списка предмета произлази да је окривљени Милан Благојевић између осталог, осуђиван пресудама Вишег суда у Зајечару К 31/13 од 26.09.2013. године због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ на казну затвора у трајању од три године и пресудом Основног суда у Пироту К 418/12 од 21.03.2016. године због кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ на казну затвора у трајању од једне године и једног месеца, које казне су спојене пресудом Вишег суда у Зајечару Кв 11/2018 од 23.02.2018. године, којом му је изречена јединствена казна затвора у трајању од 3 године и 11 месеци. Како од дана отпуштања окривљеног са издржавања изречене казне затвора дана 29.05.2020. године, када је условно отпуштен на основу решења Вишег суда у Зајечару Куо 18/2020 од 22.05.2020. године и који условни отпуст је по том решењу трајао до 18.08.2021. године, до извршења кривичног дела за

које је окривљени оглашен кривим у овом кривичном поступку – 03.07.2022. године, није протекло пет година, то су у конкретном случају испуњени сви услови за примену одредбе члана 55а КЗ, која се односи на одмеравање казне у случају вишеструког поврата.

По оцени Врховног суда, околност да су две казне затвора изречене правноснажним пресудама узете у обзир приликом одмеравања казне у случају вишеструког поврата, а да су те казне претходно спојене у неправом понављању кривичног поступка и да је изречена јединствена казна затвора (члан 552 до 556. ЗКП), није од утицаја у погледу утврђене чињенице о постојању две пресуде о ранијој осуђиваности окривљеног, а тиме и могућности за примену одредбе члана 55а КЗ. То значи да се лице, које је два пута правноснажно осуђено, у случају преиначења у погледу одлуке о казни те две правноснажне пресуде у неправом понављању кривичног поступка и изрицањем јединствене казне, доношењем те пресуде, не може сматрати једном осуђеним, већ се и даље има сматрати осуђеним два пута.

Поред изнетог, на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП бранилац окривљеног указује и наводима да је у току поступка утврђено да је окривљени Милан Благојевић критичном приликом поступао у стању битно смањене урачунљивости, те да је првостепени суд требало да примени одредбу члана 23. став 3. КЗ и да ублажи казну окривљеном.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Неспорна је чињеница да је у току поступка утврђено да је окривљени Милан Благојевић критичном приликом поступао у стању битно смањене урачунљивости.

Одредбом члана 23. став 3. КЗ прописано је да учиниоцу кривичног дела чија је способност да схвати значај свог дела или способност да управља својим поступцима била битно смањена услед неког стања из става 2. тог члана (битно смањена урачунљивост) може се ублажити казна.

Дакле наведеном законском одредбом суду је дата могућност, а не и обавеза да учиниоцу кривичног дела чија је способност да схвати значај свог дела и способност да управља својим поступцима била битно смањена услед неког стања из става 2. члана 23. КЗ ублажи казну.

Имајући у виду све наведено, Врховни суд налази да нижестепеним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 55а и члана 23. став 3. КЗ, како се то неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Сходно изнетом, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић